మంచుతెరలు

- తాడేపల్లి శివరామకృష్ణారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

14

ఇంటికొచ్చాక తల్లికి నారాయణరావు అడిగిన సంగతి చెప్పింది.

ఆమెకు కూడా ఏం చెప్పాలో తెలియరాలేదు.

లలితకు ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పి "ఏం చేయమంటావే?" అని అడిగింది.

"దీనికి ఒకరి సలహా అనవసరం. పూర్తిగా నువ్వు నిర్ణయించుకోవలసిన విషయం. మరొకరి ప్రమేయం అక్కర్లేదు. అయినా నా సలహా అడిగావు కాబట్టి మీ మామగారి మాటను అంగీకరించటమే మంచిది. ఆ ఇంటిలో చేరికతో నీమీద వారికేమైనా అపోహ ఉన్నా అది తొలిగిపోతుంది. నీ జీవితానికి ఒక అర్థం, పరమార్థం ఏర్పడుతుంది. మీ అత్తగారు అసలే అనారోగ్యంతో ఉన్నారు కదా! ఆమెను దగ్గరుండి చూసుకునే అవకాశం ఉంటుంది. ఆలోచించు. సరైన నిర్ణయం తీసుకో"

లలిత మాటలకు ఆలోచించింది. నిజమే అది కరెక్టుగానే చెప్పింది. కానీ ఒంటరిగా అత్తగారి ఎదుటపడాలంటే ఒకరకమైన బెరుకు ఆమెను ఆవరించింది. పెళ్ళి తరువాత ఆమెను మళ్ళీ చూడలేదు. ఇప్పుడు తగుదునమ్మా అంటూ ఏ ముఖం పెట్టుకుని వాళ్ళింటికి వెళ్తుంది? లలిత ముందు అదే సందేహాన్ని వ్యక్తం చేసింది.

"మీ మామగారే నీకు చెప్పారు. వెళ్ళటానికి సంకోచమెందుకు? నీకు తోడుగా నేనూ వస్తాను కావాలంటే" ఆమెకు ధైర్యం చెప్పింది. అలాగే, ఒకరోజు ఆమె చేత సెలవు పెట్టించి నారాయనరావుగారింటికి రేఖతో తానూ వెళ్ళింది. ముందుగానే నారాయణరావు భార్యకు చెప్పివుంచటంతో రేఖను ఆప్యాయంగా లోపలికి తీసుకెళ్ళింది రాధాదేవి.

అత్తగారిని చూడగానే కాళ్ళకు నమస్కరించింది. "నా తెలివితక్కువ కారణంగానే మీరు అనారోగ్యం పాలయ్యారు. ఇందుకు నా నిష్కృతి లేదు. నన్ను మనస్ఫూర్తిగా క్షమించండి"

"అదేమిటమ్మా ఇవన్నీ తాత్కాలికం. నువ్వు చేసిన తప్పు తెలుసుకున్నావు. పశ్చాత్తాపపడుతున్నావు. ఇంకా దాన్నే మనసులో ఎందుకు పెట్టుకుంటావు?" అంటూ ఆమె సున్నితంగా మందలించింది.

"కొడుకు ప్రస్తుతం ఇక్కడలేడు. దూరంగా ఎక్కడ ఉన్నాడో తెలియదు. ఉన్న కోడలన్నా మాతో ఉంటే అదో తృప్తి. ఈ వయసులో కొడుకూ కోడలూ కళ్ళెదుట తిరుగాడుతూ ఉంటే చూసే భాగ్యం ఉన్నదో లేదో తెలియదు. కానీ, అందుకోసమే నేను బ్రతికి ఉన్నాననిపిస్తుంది. మనిషి తప్పులు చేయటం సర్వసాధారణం. నేనూ ఎన్నో చేసే ఉంటాను. కాకపోతే వాటిని ఎవరూ గుర్తించి ఉండకపోవచ్చు. అందుకే అవేవీ నన్ను బాధించేంతగా బయటపడలేదు. నువ్వు చేసిన ఒకే ఒక తప్పు నిన్ను రోడ్డుమీదకు లాక్కువచ్చింది. అకారణంగా ఏ వ్యక్తీ ఎవరినీ నొప్పించేందుకు ప్రయత్నించడు. ఏదో బలీయమైన కారణం లేకపోతే నువ్వలా ప్రవర్తించివుండవు. నీ ఆలోచనలో నిజం ఉండొచ్చు. ఉండకపోవచ్చు. ఏదేమైనా జరిగిపోయినదాన్ని మనం మళ్ళీ వెనక్కి తీసుకురాలేం కదా! అందుకని

ఇకముందైనా తొందరపాటు లేకుండా జాగ్రత్తగా అడుగు వేయటం మంచిది. గుర్తుపెట్టుకో" కోడలిని ఒక పక్క సమర్ధిస్తూనే మరో పక్క మందలిస్తోంది.

జీవితంలో ఎన్నో ఒడిదుడుకుల్ని కాచివడపోసిన అత్తగారిని చూస్తే రేఖకు ఇంత ఉన్నతమూర్తులు కూడా ఉంటారా అనిపించింది.

కోడళ్ళను ఆరళ్ళుపెట్టే అత్తలే ఉంటారని, అత్తరికం వచ్చిందంటే కోడళ్ళను వేధించటమే అన్న భావన సంఘంలో ప్రబలిపోయిందని ఉన్న ప్రచారంలో ఎంత వాస్తవం దాగుందో అర్థమైంది. నిజమే. ఆమె చెప్పినట్టు ఇకనుండైనా తొందరపాటుకు అవకాశం లేకుండా వేసే ప్రతి అడుగు ఆచితూచి వేయటం తప్పనిసరి.

ఒకసారి చేసిన తప్పు పునరావృతం కాకుండా చూసుకోవటం ప్రతి ఒక్కరి బాధ్యత. గతంలో చేసిన పొరపాట్ల గురించి ఆలోచించకుండా కొత్తగా మళ్ళీ మళ్ళీ తప్పులే చేస్తూ బ్రతుకు బండిని ఈడుస్తుండే వ్యక్తికి భవిష్యత్తు ఆశాజనకంగా ఉండదు. వెనక్కి తిరిగి చూసుకుంటే తప్పులే కనబడతాయి.

ఆరోజు సాయంత్రం సుదర్శనరావు, సుమిత్ర వచ్చారు. వారిద్దర్నీ రాధాదేవి సాదరంగా ఆహ్వానించింది. కూతురు తెచ్చిన మంచినీళ్ళు తాగుతూ ఆమె ఇక్కడ ఇమిడిపోయిందా లేదా అన్న సంశయం, ఆలోచన వాళ్ళను నిలువనివ్వటం లేదు. మాములుగా అందరిలా అత్తవారింటికి కూతురు వస్తే పర్వాలేదు. కానీ, తమ కూతురిది ప్రత్యేకమైన పరిస్థితి అందువల్లే తాము వచ్చి కూతుర్ని అత్తవారింట దింపలేకపోయారు. అందుకే ఆమె గురించి వాళ్ళలో అంత ఆరాటం.

వాళ్ళు కాఫీలు పూర్తిచేయగానే నారాయణరావు వచ్చాడు. వియ్యంకులిద్దరూ ఏవో పిచ్చాపాటీ కబుర్లలో పడ్డారు. వియ్యపురాళ్ళిద్దరూ వంటింట్లో బిజీ అయిపోయారు.

మొదట్లో రేఖ ఎంత చలాకీగా ఉండేదో సుమిత్ర చెబుతుంటే రాధాదేవి వింటోంది. ఒక్క క్షణం కూడా ఊరుకోకుండా ఇంట్లో కూడా ఆఫీసు పని ఎలా చేసేదో, ఎంత సమర్థవంతురాలిగా ఆఫీసులో చెప్పుకునేవారో చెప్పింది.

"దానికున్నదల్లా అహం జాస్తి. లేనివాళ్ళను చూస్తే అదో రకమైన ఎలర్జీ. తనమాటే చెల్లుబాటు కావాలనే పంతం. ఈ మొండితనమే దాని బ్రతుకును ఇలా చేసింది. ఎంతో తెలివిగా అందరినీ ఆకట్టుకునే పిల్లకు అహంభావంవల్ల ఎన్ని అనర్థాలు జరుగుతాయో" అని బాధపడింది సుమిత్ర.

"ఒదినా! అది ఇరవై ఏళ్ళు నిండని చిన్నపిల్ల. ఏమైనా తప్పులు చేసినా కడుపులో పెట్టుకుని దాచుకోండి. దానికి తొందరపాటు ఉన్నదేకానీ ఎవరికీ కీడు చేసే ఆలోచనలేదు. ఏదో జరిగిపోయింది. అబ్బాయి వచ్చేసరికి దాన్ని, దాని మనసుని దారిలోకి తీసుకొచ్చే బాధ్యత మనమీదే ఉన్నది. ఆఁ అన్నట్టు అబ్బాయి గురించి ఏమైనా తెలిసిందా?"

సుమిత్ర ప్రశ్నకు రాధాదేవి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఏమీ తెలియలేదన్నట్టు తల అడ్డంగా ఊపింది. "ఈ పెళ్ళి అనుకున్నప్పుడు పిల్లాపిల్లాడూ కళ్ళముందే తిరుగుతారు కదా అని సంబరపడ్డాను. మనం ఆశించినవన్నీ జరిగితే ఇక లేనిదేమున్నది? విధి చేతిలో మనమంతా ఆటబొమ్మలమని చెబుతుంటే ఏమిటో ఈ మెట్టవేదాంతం అనుకునేదాన్ని. అందులోని వాస్తవం ఇప్పుడు అనుభవంలోకి వచ్చింది. ఇంకా ఎన్నాళ్ళో ఈ కడుపుకోత?" రాధాదేవిని ఎలా ఓదార్చాలో అర్థం కాలేదు సుమిత్రకు. మౌనం వహించింది.

"అయ్యో! మిమ్మల్ని కూడా బాధిస్తున్నాను. కూతుర్ని చూసుకోవటానికి వచ్చిన మీముందు ఇలా నా గుండె క్షోభతో బాధించటం సరైనది కాదు. ఇక నా కోడలి గురించా! ఏదో అలా జరిగిపోయిందికానీ పిల్లకేం బంగారం. ఇటువంటి అమ్మాయి నూటికో కోటికో ఒకరుంటారు. ఆమె గురించి మీరు ఆలోచిస్తూ వేదన చెందాల్సిన అవసరంలేదు. ఆమె కోడలు కాదు. నా కూతురు అనుకోండి. మీరు ఎప్పుడు రావాలనుకుంటే అప్పుడు వచ్చి చూసి వెళ్తూండండి" రాధాదేవి మంచిమనసుకు పొంగిపోయింది సుమిత్ర.

తన కూతురు కారణంగా ఈ కుటుంబానికి తీరని అపకారం జరిగినా దాన్ని మనసులో ఉంచుకోకుండా కూతురు పట్ల ఆమె చూపుతున్న అభిమానానికి, వారి మంచితనానికి మనసులోనే కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుంది. అంతకన్నా తానేమి చేయగలదు.

వెళ్ళేందుకు సిద్ధమవుతున్న భార్యాభర్తల్ని చూసి "ఉండండి. రాకరాక వచ్చారు. మీ అమ్మాయితో మాట్లాడుతూ ఉండండి. ఎంతసేపూ మనమే మాట్లాడుకున్నాం కానీ మీ కూతురితోనూ కాస్త మాట్లాడండి. గతం తాలూకు స్మృతులను ఆమె మనసు నుంచి చెరిపివేసే ప్రయత్నం చేయండి. మళ్ళీ రేపటినుండి ఆఫీసు ఆఫీసు అంటూ పరుగులు తీస్తుందాయె. కోడలి తెలివితేటలు, పనిపట్ల ఆమెకున్న శ్రద్ధ చూసి మామగారు మురిసిపోతున్నారు. పిల్లకు ఏదో వ్యాపకం ఉండాలి కదా అని ఉద్యోగం ఇస్తే అసలు ఆఫీసు స్వరూపాన్నే మార్చేసిందిట. ఆమె అంటే ఆఫీసు స్టాఫ్ కూడా కలవరిస్తున్నారట. ఆయన ఇంటికి వచ్చి కోడలి గురించి ముచ్చట్లే ముచ్చట్లు. ఈయనకు తోడు ఆ శర్మ."

ఆమె మాటలకు కడుపు నిండిపోయినట్టనిపించింది సుమిత్రకు. రెండు చేతులూ ఎత్తి నమస్కారం చేసింది. సజల నయనాలతో ఉన్న ఆమెను సముదాయించింది రాధాదేవి.

తల్లీతండ్రి వచ్చిన తరువాత వాళ్ళ ముందుకు వచ్చేందుకు సాహసించలేకపోయింది రేఖ.

అత్తగారు పిలిచి "మీ అమ్మతో కబుర్లు చెబుతూండు. భోజనాలు చేసి వెళ్తారు. వంట విషయం చూసుకుంటాను" అనటంతో అమ్మ దగ్గరకు వచ్చింది.

కూతుర్ని పక్కన కూర్చోబెట్టుకుని అత్తామామల గురించి అడిగింది. ఎలా చూసుకుంటున్నారు? ఏమైనా ఇబ్బందులున్నాయా? ఇమిడిపోగలిగిందా? వంటి ప్రశ్నలతో ఆమె నుండి జవాబులు రాబట్టింది.

"చూడు రేఖా! ఇంతవరకు నువ్వు చూసిన జీవితం వేరు ఇప్పుడు చూడబోతున్న జీవితం వేరు. ఇది నా ఇల్లు. ఇది నా కుటుంబం అనే భావన పెంచుకో. కష్టాలు కన్నీళ్ళు అంటావా అవన్నీ తాత్కాలికమే. కష్టం తెలిస్తేనే సుఖం విలువ తెలుస్తుంది. కాబట్టి జరిగిపోయిన దాన్నే తలుచుకుంటూ భవిష్యత్తును కూడా చీకట్లోనే గడిపేందుకు ప్రయత్నించకు. నీ అదృష్టం కొద్దీ దేవతలే అత్తామామలుగా లభించారు. ఆవేశాన్ని తగ్గించుకో. ఎదుటి వ్యక్తిని చూసి మనల్ని మనం తగ్గించుకుంటే మన వ్యక్తిత్వానికి వన్నెవస్తుంది. నాకే అంతా తెలుసునని గానీ, నీకేం తెలుసునని, నేను పరిపూర్ణపండితురాల్ని అన్న అహం వద్దు. అహం ఎప్పుడూ అనర్ధదాయకమని నీకిప్పటికే తెలిసివుంటుంది. ఇవాళ కాకపోతే రేపు. కాకపోతే ఎల్లుండి నీ భర్త తిరిగి వస్తాడు. నీ జీవితాన్ని ఆనందమయం చేసుకునే బాధ్యత నీమీదే ఉంది. అందుకు నీ అత్తమామల సహకారం పూర్తిగా లభించటం నువ్వు చేసుకున్న పుణ్యం"

తల్లి మాటల్ని మౌనంగా వింటూ ఉండిపోయింది రేఖ. తనలోని కోపాన్ని, అభిమానాన్ని పక్కకు పెట్టి ప్రశాంత చిత్తంతో మెలిగితే మేలని అనుకున్నది. ఆమె మనసులో సంఘర్షణను గుర్తించింది సుమిత్ర. ఇంతకంటే ఎక్కువ చెప్పనవసరంలేదని భావించింది. ఇప్పటికే కూతురు ఎంతో బాధపడుతోంది. దాన్ని తగ్గించే ప్రయత్నంలో తాను మరింత బాధపెడుతున్నానేమోనని అనుకున్నది.

లోపల వియ్యంకులిద్దరూ లోకాభిరామాయణం మాట్లాడుకుంటున్నారు.

రేఖ సంగతి సుదర్శనరావు ప్రస్తావించేసరికి నారాయణరావు ఆమెను ఆకాశానికి ఎత్తేశాడు. అటువంటి చురుకైన అమ్మాయి కోడలుగా లభించటం తనకెంతో ఆనందంగా ఉందని ఎంతో మురిసిపోయాడు. వియ్యంకుడు కూతుర్ని ప్రశంసిస్తుంటే ఇక సుదర్శనరావు సంగతి చెప్పనక్కర్లేదు. ఆయన ఆనందానికి పట్టపగ్గాలు లేకుండాపోయాయి.

వియ్యంకుడు, వియ్యపురాలి బలవంతం మీద ఆ రోజు అక్కడే భోజనం చేసి సెలవు తీసుకున్నారు సుదర్శనరావు దంపతులు.

15

తానే కావాలని, ప్రేమించానని, తనవంటివాడు భర్తగా లభించటం పూర్వజన్మ సుకృతమని ఎన్నో చెప్పిన రేఖ ఇలా ఎందుకు ప్రవర్తించింది? ఇందుకు తన ప్రవర్తన ఏమైనా కారణమా? లేక ఏ విషయంలోనైనా అపోహపడిందా? ఎంత అపోహపడినా ఇంతగా అవమానం చెయ్యాలా? కొత్తగా పెళ్ళయినవాడు భార్యతో గడిపే జీవితం కోసం, భావిని ఎలా సంతోషభరితం చేసుకోవాలోనని ఎన్నో ఊహల్లో తేలిపోతాడు. తన విషయంలో అవన్నీ ఒట్టి ఊహలుగానే మిగిలిపోయాయి.

ఊహలకు, నిజానికి ఎంత తేడా ఉంటుందో అనుభవంలోకి వచ్చాకగానీ తెలియరాలేదు. ఊహలు ఊహలే. వాస్తవాలు వాస్తవాలే! రెండిటికీ పొంతన ఉండదు.

ఏది ఏమైనా ఈ అవమాన భారాన్ని దించుకోవటమెలా? దీన్నుండి తాను బయటపడకపోతే వికృతమైన ఆలోచనలు, విపరీత ధోరణులు పెరిగిపోతాయి. అందువల్ల తాను సాధ్యమైనంత త్వరగా ఈ వేదన నుండి బయటకు వచ్చేయాలి. అందుకు మార్గమేమిటి? తానేం చేస్తే దీన్ని మర్చిపోగలడు?

తానేమైనా చిన్నపిల్లవాడా జరిగిన అవమానాన్ని చిటికెలో మర్చిపోవటానికి? చిన్నపిల్లవాడు.. చిన్నపిల్లవాడు.. అతని మనసులో ఏదో తళుక్కుమని ఆలోచన వచ్చింది. అవును తాను ఇలాగే చేయాలి. ఇంతకుమించి తరుణోపాయం లేదు.

ఆ ఆలోచన అతనిలో కొత్త ఉత్సాహాన్ని తెచ్చింది. వెంటనే డ్రస్ చేసుకున్నాడు.

"బామ్మా! బామ్మా! నేను ఊరు వెళ్తున్నాను. బహుశా ఇవాళ రాలేకపోవచ్చు. నాకోసం ఎదురు చూడొద్దు. రేపు భోజనం టైంకి వచ్చేస్తాను" అంటున్న మనవణ్ణి చూసి, "వీడెప్పటికి మనుషుల్లో పడతాడు? కొంపదీసి ఇల్లు విడిచి వెళ్ళడుగా? ఎందుకైనా మంచిది. ఆ ఆంజనేయులుకి ఫోన్ చేయాలి. వెంట ఉంటాడు" అనుకుంది.

"అలాగే వెళ్ళువుగానీ, ఒక్కసారి ఆ ఆంజనేయులుకు ఫోన్ చేసి ఇవ్వరా. ఈ మధ్య ఏమిటో ఒకటే కలలోకి వస్తున్నాడు. కాసేపు మాట్లాడితే మనసు కుదుటపడుతుంది" బామ్మ మాటలకు తలూపాడు.

ఫోన్ చేసి బామ్మకు రిసీవర్ అందించాడు. "హల్లో ఎవరూ? ఆంజనేయులేనా?"

గొంతు గుర్తుపట్టిన ఆంజనేయులు "ఆఁ నేనే బామ్మా ఏమిటి సంగతులు?"

"ఏరా నేను ఫోన్ చేస్తేగానీ మాట్లాడవా? అందరూ పెద్దవాళ్ళయిపోతున్నారా. ముసలాళ్ళం ఎక్కడ గుర్తుంటాం?"

బామ్మ మాటలకు పెద్దగా నవ్వాడు ఆంజనేయులు.

"నిన్ననేగా బామ్మా నీ చేతి వంట లొట్టలేసుకుంటూ తిన్నాను. ఇక్కడికొచ్చి అమ్మచేత తిట్లూ తిన్నాను"

"ఎందుకురా?"

"ఎందుకేమిటి? అసలే ఓపికలేక అవస్థలు పడుతుంటే నేను వచ్చి నీతో వండించుకుని తిన్నానట. దాంతో అమ్మ బామ్మకు అసలే వంట్లో బాగుండటంలేదు. నువ్వొకడివి. రెండురోజులకోసారి వెళ్ళి ఆమెకు పనికల్పిస్తావంటూ ఒకటే దీవెనలు. నేనెంత చెప్పినా వినిపించుకుంటేనా?"

ఆంజనేయులుతో మాట్లాడుతూనే సాగర్ కోసం చూసింది సాగర్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. కారు స్టార్ట్ అయిన శబ్దం కూడా వినిపించింది.

"ఒరేయ్ నీతో ముచ్చట్లకు నేనేమీ ఫోన్ చేయటంలేదు" అంటూ విషయం చెప్పి "వాడు ఎక్కడికి వెళ్తున్నాడో ఏమిటో అసలే నిరాశలో ఉన్నాడు. నిరాశ మనిషిని ముందుకు కదలనివ్వదు. అందుకని నువ్వు వాడితో వెళ్ళి కాస్త కనిపెట్టుకుని ఉండు. జాగ్రత్త నేను చెప్పినట్లు కాకుండా మసలుకో. ఇప్పుడే బయలుదేరాడు" ఫోన్ పెట్టేసింది.

ఇప్పుడు ఆమెకు నిశ్చింతగా ఉంది. తోడు ఆంజనేయులు ఉంటాడు కాబట్టి తానేమీ భయపడనక్కర్లేదు.

గంగవరం బస్టాండు దగ్గర నిలబడి ఉన్న ఆంజనేయుల్ని చూసి కారు ఆపాడు సాగర్. అప్పుడే సాగర్‌ను గమనించినట్టు "అరే.. అన్నాయ్! నువ్వా సమయానికి కనబడ్డావు. ఎటు హైదరాబాద్‌కేనా! నేనూ అర్జంటుగా బయలుదేరాను. నా జీపు మారాం చేస్తోంది. బస్సుకోసం ఎదురుచూస్తున్నాను. నువ్వు వచ్చావు" నవ్వుతూ కారు డోర్ తీశాడు.

రెండున్నర గంటల్లో హైదరాబాద్ చేరుకున్నారు. "ఎక్కడికెళ్ళాలి?" అడిగాడు ఆంజనేయుల్ని. ఆంజనేయులు "నాకేం పనిలేదు ఊరికే. హైదరాబాద్ వచ్చి చాలా రోజులైంది కదా అని బయలుదేరాను. ఎలాగూ నీతో వచ్చాను కదా! నీ పని అయిన తరువాత ఇద్దరం కలిసే వెళ్దాం." అంటున్న ఆంజనేయుల్ని అర్థమైనట్లు చూశాడు.

"బామ్మ ఫోన్‌లో ఏం చెప్పిందేమిటి?" ప్రశ్నించాడు. ఇక దాచి లాభంలేదనుకుని మొత్తం చెప్పేశాడు.

బామ్మ ఆప్యాయతకు సాగర్‌కు నవ్వువచ్చింది. ఇంతమంది తనను కనిపెట్టుకుని ఉంటున్నారు కాబట్టే తానిలా తిరగ్గలుగుతున్నాడు.

హైదరాబాద్ చేరుకోగానే శర్మకు ఫోన్ చేసి ఎక్కడకు రావాలో చెప్పాడు. అప్పుడు ఏదో అర్జంట్ మీటింగ్‌లో ఉన్న శర్మ హడావుడిగా చైర్మన్ చాంబర్‌వైపు నడిచాడు. అక్కడ రేఖ ఏదో నారాయణరావుతో మాట్లాడుతోంది. ఆమెను గమనించకుండానే "నేనొక అర్జంటు మనిమీద బయటకు వెళ్తున్నాను. మీటింగ్ మధ్యలో ఆపేయాల్సి వచ్చింది. రేపు మళ్ళీ కండక్ట్ చేస్తాను మామయ్యా!" అని చెప్పాడు.

అతన్ని, అతని హడావుడిని చూసి "ఎందుకురా అంత హడావుడి పడుతున్నావ్ ఎనీ థింగ్ సీరియస్?"

"వాడు ఫోన్ చేశాడు. నేను వెళ్తున్నాను" అని చెప్పి రేఖ అక్కడే ఉండటం చూసి నాలిక్కరుచుకున్నాడు.

ఫోన్ చేశాడా? ఎవరు? సాగర్ ఫోన్ చేశాడా? లేక ఇంకెవరైనా ఫోన్ చేశారా? రేఖకు అయోమయంగా ఉంది. నెమ్మదిగా లేచిచ్ బయటకు నడిచింది.

ఆమె వెళ్ళిపోయిందని రూఢీ చేసుకుని, "ఇప్పుడే సిటీకి వచ్చాడట. నన్ను రమ్మని ఫోన్ చేశాడు. వెళ్ళొస్తాను" అంటున్న శర్మను చూసి, "ఒకసారి వాణ్ణి ఇంటికి రమ్మని చెప్పు. వాళ్ళ అమ్మ కలవరిస్తోంది. ఆమె బెంగకూడా తీరుతుంది కొడుకును, కోడల్ని ఒకచోట చూసుకుని. వాణ్ణి ఉండమని మేమెవరం బలవంతం చేయమని కూడా చెప్పు. వీలైతే వాడు కలవగానే నాకో ఫోన్ చెయ్యి" నారాయణరావు మాటలకు తలూపాడు శర్మ.

బయట నిలబడి ఓరగా తెరిచిన డోర్‌లో నుంచి వారిద్దరి మధ్యా జరిగిన సంభాషణను రేఖ విన్నదని ఆ ఇద్దరికీ తెలియదు.

అంటే సాగర్ వచ్చాడన్నమాట. అతను ఇంటికి వస్తే. అమ్మో తన ముఖం అతనికి ఎలా చూపగలుగుతుంది? ఆమె గుండెలు దడదడలాడుతున్నాయి. భగవంతుడా! నన్ను చూడగానే అతను ఎంత సీరియస్ అవుతాడో? తనెంత అసహ్యించుకుంటాడో? ఎలా ఈ పరిస్థితినుండి బయటపడటం? పోనీ ఇవాళ అమ్మానాన్న దగ్గరకు వెళ్ళిపోతే? ఊహూఁ ముఖం చూపించలేక తప్పించుకు తిరుగుతున్నానని అనుకుంటే? ఇంతకంటే ఎదురయ్యే పరిస్థితుల్ని ధైర్యంగా ఎదుర్కోవటమే మంచిది. ఏదైతే అదే అవుతుంది. రోట్లో తలపెట్టిన తరువాత రోకటి పోటుకు వెరవటమెందుకు? ఇలా రకరకాల ఆలోచనలతో నెమ్మదిగా తన కాబిన్ వైపు నడిచింది.

శర్మ హడావుడిగా వెళ్లిపోవటం గమనించింది. దీర్ఘంగా నిట్టూర్చింది.

మరో పావుగంటలో శర్మను సాగర్ కలుసుకున్నాడు. ఎన్ని నెలలైంది. ఆ ఇద్దరూ కలుసుకుని. ఇప్పటివరకూ ఇన్ని నెలలపాటు ఇద్దరూ ఒకరి ముఖం మరొకరు చూసుకోకుండా ఉండలేదు. ఇదే మొదటిసారి. సాగర్‌ను చూడగానే శర్మ కళ్ళల్లో నీళ్ళు. సాగర్ పరిస్థితి అందుకు భిన్నంగా లేదు. ఇద్దరూ అది నడిరోడ్డనే విషయం కూడా మరిచిపోయి ఒకరినొకరు ఆలింగనం చేసుకున్నారు.

"ఎలా ఉన్నావురా? ఎక్కడుంటున్నావు?" పక్కనే ఉన్న ఆంజనేయుల్ని చూసి "ఓహో! తాతగారి దగ్గరకు చేరావా? ఇంత దగ్గరగా ఉంటూ ఒక్కసారి కూడా ఫోన్ చేయలేదేమిటిరా? నిన్ను చూడాలనిపించినప్పుడు వచ్చేవాణ్ణి కదా! నువ్వు లేకుండా ఆఫీసులో పిచ్చెక్కిపోతోంది" సాగర్‌కి మాట్లాడే అవకాశం ఇవ్వటంలేదు.

"ఒరేయ్! కాస్త ఆగరా! ఊపిరి పీల్చుకో. నన్ను కూడా మాట్లాడనివ్వు"

శర్మపడుతున్న బాధను చూసి ఆంజనేయులు "బావను ఆపవద్దు అన్నయ్యా! అతని మనసులో ఉన్న వేదనంతా బయటకు వస్తేనే తేరుకోగలడు. రీఫిల్ కాగలడు. మీ అనుబంధం తెలిసిందే కదా! ఇక్కడకాదు. ఏదైనా హోటల్‌లో రూమ్ తీసుకుందాం"

అతని మాటలకు తలుపాడు. వెంటనే ఫోన్ తీసి ప్రముఖ హోటల్‌లో రూమ్ బుక్ చేశాడు. ముగ్గురూ అటువైపు దారి తీశారు. శర్మతోపాటు వచ్చిన డ్రైవర్ కూడా సాగర్‌ను చూసి శాల్యూట్ చేశాడు.

అతన్ని గుర్తుపట్టి "ఏం ప్రభాకర్ ఎలా వున్నావు?" అని అడగటంతో అంత పెద్ద యజమాని తనను పేరుపెట్టి పిలవటం ఆనందం వేసింది డ్రైవర్‌కు.

ఆఫీసు కారు తీసుకుని వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు డ్రైవర్.

సాగర్ వచ్చిన కారులోనే ఎక్కాడు శర్మ. కాకపోతే ఈసారి డ్రైవర్ సీటు అతనిదైంది. కారు నెమ్మదిగా కదిలింది. హోటల్‌కు చేరుకుంది. హోటల్ చేరుకోకముందే సాగర్ అన్నాడు.

"ఎక్కడైనా టిఫిన్ సెంటర్ దగ్గర కారు ఆపరా! ఏదైనా తినిపోదాం. పొద్దున నాతో వెళ్ళమని వీణ్ణి ఏమీ తిననీయలేదు బామ్మ" అన్నాడు ఆంజనేయుల్ని చూపిస్తూ. దారిలోనే ఉన్న టిఫిన్ సెంటర్ దగ్గర కారు ఆపాడు. కారు పార్కింగ్ చేస్తుండగా అప్పుడే మరో కారు హోటల్ గేటులోకి ఎంటర్ అవటం గమనించలేదు.

"కాఫీ అయినా పోయించవే" పోరుపెడుతున్న రేఖను చూసి అలాగే అన్నట్టు కారును టిఫిన్ సెంటర్‌లోకి మళ్ళించింది లలిత. అప్పుడే అందులోకి వెళ్తున్న శర్మను చూసి ఆమె కళ్ళు మిలమిల మెరిశాయి.

"నీ చూపులు అతన్ని ఏమీ తాకలేవు కానీ కాసేపు తమాషా చూస్తుండు" అని లోపలికి దారితీసింది.

సాగర్‌తోపాటు ఆంజనేయులు, శర్మ ఇద్దరూ స్పెషల్ రూమ్‌లోకి ప్రవేశించారు. సాగర్‌ను చూడటంతోనే క్యాషియర్ లేచి నిలబడి విష్ చేశాడు. "ఏం కృష్ణా! ఎలా వున్నావు?"

"బాగానే ఉన్నాసార్! ఈ మధ్య కనబడటంలేదు ఏమిటిసార్?"

నవ్వుతూ రూంలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

సాగర్ నుంచి ఫోన్ రాగానే శర్మ బయలుదేరటంతో ఇక ఆఫీసులో ఉండబుద్ధి కాలేదు రేఖకు. వెంటనే లలితకు ఫోన్ చేసింది. ఆమె ఫోన్ అందుకుని వచ్చిన లలిత కారులోనే తలపగిలిపోతోందంటూ కాఫీకి బయలుదేరింది. నిజంగానే సాగర్ సిటీలోకి వచ్చాడని తెలియగానే ఆమెకు భయంతో ఎక్కడలేని నీరసం ముంచుకొచ్చింది. టిఫిన్ సెంటర్‌లోకి ప్రవేశించగానే శర్మ వాళ్ళు వెళ్ళిన రూములోకి వెళ్ళబోయింది లలిత. అలా గుమ్మంలో కాలు పెట్టబోతున్న లలితను ఆపేసింది రేఖ.

ఎందుకన్నట్లు చూస్తున్న లలితను వారిస్తూ "శర్మతోపాటు మీ అన్నయ్య కూడా లోపలే ఉన్నాడు" అంది.

ఆ మాటకు ఉలిక్కిపడింది.

"ఏమిటీ సాగర్ అన్నయ్య వచ్చాడా? ఇంకా ఆలోచిస్తావేమిటి? నన్నెందుకు ఆపుతున్నావ్? నీకు అతనితో మాట్లాడలని లేదా? కలుసుకోవాలనుకోవటంలేదా?" ఒకేసారి ఇన్ని ప్రశ్నలు సంధిస్తున్న లలితను నిరాసక్తిగా చూసింది.

"ఏమని మాట్లాడమంటావు? నాకు అన్యాయం చేసివుంటే ఎందుకు అన్యాయం చేశావని అడుగుతాను? నేనంటే కోపం వుంటే ఎందుకని నిలదీయగలను? లేక మనిద్దరం హాయిగా కలిసివుందామని చెప్పమంటావా?" ఆమె ముఖం క్షణంలో వాడిపోయింది.

"అతని ఎదుటపడటానికే నాకు ముఖం చెల్లటంలేదు. నా పట్ల అతను అమానుషంగా ప్రవర్తించినా భర్తేకదా అని సరిపెట్టుకుందామంటే నేను చేసిన అవమానాన్ని మానవమాత్రుడెవరూ మరచిపోలేడు. అతను అమానుష ప్రవర్తన నాకు ఒక్కదానికే తెలుసుగానీ, నా ప్రవర్తన అందరికీ జుగుప్స కలిగించేలా ఉంది కదా! ఇంకెలా అతన్ని ఫేస్ చేయమంటావో చెప్పు" అంటున్న రేఖను నిట్టూరుస్తూ చూసింది లలిత.

"మా సమస్యకు కాలమే జవాబు చెప్పాలి. మేమిద్దరం ఒకరి ఎదుటపడే రోజున ఈ మబ్బులు అవంతట అవే విడిపోయి కలపాలిగానీ, సంజాయిషీలతో సంధి కార్యక్రమాలతో కాపురాలు నడవవు."

ఆరిందాలా మాట్లాడుతున్న రేఖను చూస్తూ ఉండిపోయింది లలిత.

ఇద్దరూ ఆ రూముకు పక్కనే ఉన్న మరో రూములోకి వెళ్ళారు. రేఖ కూర్చున్న తరువాత లలిత ఇప్పుడే వస్తానంటూ బయటకు వచ్చింది రేఖ జవాబు కోసం ఎదురు చూడకుండానే. శర్మ వాళ్ళున్న రూములోకి ఆమె కాళ్ళు దారితీశాయి.

"దొంగలంతా ఒకేచోటికి చేరారే!" అంటూ వస్తున్న లలితను చూసి హాయిగా నవ్వాడు సాగర్.

"ఎంత ఒకేచోట చేరినా కావలసినవారు, కోరుకున్నవారు అనుకుని అయినా అనుకోకుండా అయినా కలుస్తూనే ఉంటారుగా" శర్మ అన్నాడు ఆమెను ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

తామిక్కడకు వచ్చిన విషయం ఆమెకు ఎలా తెలిసిందో అనుకున్నాడు.

"మీకు మాట్లాడే సీన్‌లేదు. అన్నయ్య రాగానే గబగబా వచ్చి కలుసుకోవటమేనా? నాకు ఫోన్ చేయాలని అనిపించలేదంటే మీరంతా నన్ను పక్కకు నెట్టేశారన్నమాటేకదా!"

"కోపం వద్దు లలితా! ఇప్పుడే వచ్చాను. వచ్చీరాగానే వీడికి ఫోన్ చేశాను. వచ్చి కలిశాడు. నువ్వెలా వచ్చావు. కొంపదీసి వీడిమీద సి.ఐ.డి పనిచేయటంలేదు కదా!" అతని నవ్వు చూసి తేరుకున్నాడనిపించింది.

"అదేం లేదు. అయినా ఆయన మీద సి.ఐ.డి చేయాల్సినంత పెద్దమనిషేం కాదు. నన్ను కలిసి మూడురోజులైంది. ఎప్పుడు ఫోన్ చేసినా బిజీబిజీ అంటారు. ఇప్పుడు స్నేహితుణ్ణి కలవటానికి మాత్రం బిజీలేదు. ఏమీలేదు" ఉడుక్కుంటున్న లలితను చూసి నవ్వుకున్నాడు సాగర్.

"ఇది అన్యాయం రా! మా చెల్లెల్ని నువ్వు అవాయిడ్ చేయటం క్షమించరాని తప్పు. ఇకముందు ఇలా జరగదని క్షమాపణలు చెప్పు"

వారి సంభాషణను నవ్వుతూ వింటున్న ఆంజనేయులికి సాగర్‌లో ఇంత మాటకారితనాన్ని ఈ మధ్య చూడకపోవటంతో అతనిలా మనుషుల్లో తిరిగితేనైనా దారిలోకి వస్తాడనుకున్నాడు.

"సరే.. సరే.. ఏమిటిలా వచ్చావు? వేళకాని వేళలో" శర్మ అడిగాడు లలితను.

"ఒక స్నేహితురాలితో వచ్చాను. వచ్చీరాగానే మిమ్మల్ని చూసి ఇటొచ్చాను. తను బయట కూర్చున్నది"

"బయట కూర్చోవటమెందుకు? లోపలికి రమ్మను" సాగర్ లేస్తూ అన్నాడు. బయట వేచివున్న లలిత స్నేహితురాల్ని పిలిచేందుకు బయలుదేరాడు.

అతను లేవటం చూసి "నేను వెళ్ళి పిలుచుకు వస్తాను. పదా" అని లేచాడు శర్మ.

అతనితో రెండు అడుగులు వేసిన తరువాత "బయట ఉన్నది రేఖ" అతనికి మాత్రమే వినబడేలా చెప్పింది. ఉలిక్కిపడిన శర్మ వెనకడుగు వేశాడు.

"సరేలే.. మళ్ళీ కలుస్తాను" అంటూ వెనక్కి వచ్చేశాడు.

లలిత బయటకు వెళ్ళిపోయింది. ఆమె చూడగానే, "ఏమంటున్నారు మీ నాథుడు?" చిలిపిగా అడిగింది రేఖ.

"నా నాథుడి గురించా లేక నీ నాథుడి గురించా నీకు కావలసినది? అన్నయ్యను చుస్తుంటే ఇప్పుడిప్పుడే అవమానభారం నుండి బయటపడుతున్నట్టుంది. అది తెలుసుకోవాలనే వెళ్ళాను. తెలుసుకున్న వెంటనే వచ్చేశాను నీకు చెప్పాలని."

"నాకూ కావలసినది అదేకదా! అతను ఎంత త్వరగా ఇంటికి వచ్చేస్తే నాకంత నిశ్చింత. వాళ్ళ కొడుకుని వాళ్ళకి అప్పగించి నా దారిన నేను వచ్చెయ్యొచ్చు. ఆ శుభఘడియ ఎప్పుడొస్తుందా అని ఎదురుచూస్తున్నాను."

రేఖ మాటలు అర్థంకాలేదు లలితకు.

ఆ విషయం అవగతమైంది రేఖకు.

"వాటి గురించి తరువాత మాట్లాడుకుందాం. తలనొప్పంటే కాఫీ ఇప్పిస్తానని తీసుకొచ్చావ్. ఆ సంగతి మరిచి ఏదో చర్చ పెడుతున్నావ్"

ఈలోగా సాగర్ మిగిలిన ఇద్దరూ బయటకు నడిచారు. వారు వెళ్ళిన అయిదు నిమిషాల తరువాత వీళ్ళు కూడా బయటకు వచ్చేశారు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments